

Pactes a contracor

CARLES DUARTE

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 17.10.08

Darrerament se succeeixen pactes entre líders polítics que semblen més fruit de la pressió de l'opinió pública que de la convicció. Situacions difícils com les actuals requereixen que els dirigents dels partits prioritzin l'interès general per damunt de les estratègies sectàries de vol ras. Ho vam veure en el Debat de Política General al Parlament de Catalunya i ho hem vist aquesta setmana en la trobada entre el president José Luis Rodríguez Zapatero i Mariano Rajoy, que deuen ser conscients que, deixant de banda l'exacerbació de la discrepància i del desgast de l'adversari, la gent del carrer vol tenir la certesa que els polítics fan pinya per trobar solucions als problemes greus que ens afecten.

En aquest context, si el Govern socialista aconsegueix tirar endavant els pressupostos generals de l'Estat malgrat l'anunciat vot en contra de CiU, la coalició nacionalista haurà demostrat coherència i dignitat, però alhora corre el risc d'afeblir el seu prestigi com a força capaç d'influir d'una manera tenaçment constructiva en el progrés del país. L'èxit durador de CiU i la valoració tan favorable que mereix entre sectors diversos prové en part del seu encert a l'hora d'allunyar el nacionalisme de la retòrica abrandada i de situar-lo com un instrument útil al servei de les persones.

L'entesa entre Zapatero i Mas per desencallar el bloqueig de l'Estatut va ser un pas endavant per a CiU. I l'escenari actual, amb la negociació oberta del nou finançament i la necessitat d'afrontar amb lucidesa i coratge la crisi econòmica, ofereix unes oportunitats que CiU no hauria de desaproveitar per consolidar la seva imatge com a opció de govern.

Un dels incidents més comentats dels darrers dies ha estat l'espifiada de Rajoy sobre el 12 d'Octubre. No conec ningú que no cometi errors. Però és cert que els errors dels personatges públics són inevitablement més notoris i sovint se'n fan acudits. Pocs casos són tan grotescos i persistents en el record popular com el de Joan Pich i Pon, alcalde llerrouxista de Barcelona que es va fer famós pels disbarats que arribava a dir com a conseqüència de la seva ignorància, coneguts aleshores per piquiponades, un mot que es continua fent servir avui per referir-se a errades flagrants com la que Pich i Pon va fer a l'hora de dir que Belgrad era la terra dels belgues.

Ara bé, quan a Rajoy se li va escapar una paraula gruixuda en una referència informal a la desfilada militar, moltes persones, amb independència de l'opinió sobre les forces armades, van treure-hi ferro perquè l'anècdota contribuïa a relativitzar la imatge de líder polític rígid, encartonat i fins i tot carca. ¡Però que no hi torni! No fos cas que, com altres polítics il·lustres, acabi sent el principal responsable Intel·lectual de la seva pròpia caricatura.